

Publicerad 2008-04-30 12:57 av lowivioltuss

she wore a blue leather jacket

du, i lägenheten bredvid
gör det inte för ont snart?
att bara känna trappens sval
hur värmen försvinner
porslinskoppar kastas ut
och något skriker att ingenting aldrig får ett slut

jag vet att det måste vara svårt
att hålla tag utan att skada
att klämma åt för hårt
så hårt
att livstecknen börjar vada
och hon skriker
jag drar härifrån
med den blå kassen hårt knuten runt handen
för du har bara hunden kvar
och banden att virvla runt om armen

men sköra, gröna blad
plogar hela bröstkorgen full med salt
täcker det du aldrig känner
men egentligen alltid saknar

jag hör
genom åtta centimeter
(örat mot väggen)
och målbrottsslem i halsen
att ditt hjärta aldrig funnit ro än
och att mer än hälften nyss öppnade dörren och hade sönder
finporslin och vin
glas utanför dörren

och jag ser
att dina rivsår på halsen aldrig varit djupare
men det kan du ju inte se själv längre
eftersom spegeln var sönderslagen
sa de

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lowivioltuss med Poeter.se id #14288 innehar upphovsrätten